

Koirien lisäksi, luonto – varsinkin meri ja saaristo – ovat aina olleet tärkeä voimavara Mialle ja Ayalle. Näillä samoilla kallioilla Inkoossa heidän isoäitinsä, äitinsä ja äidin kaksi siskoa viettivät kesät jatkosodan aikana.

Geijes-kennelin vuodet 1943–2023

Geijes-kennelin vuodet 1943–2023

Aikamatka Mian ja Ayan kanssa

TEKSTI: Paula Rytkölä

Geijes-kennel on rekisteröity Suomen Kennelliittoon vuonna 1943. Syyskuussa kennel juhlii 80-vuotissyntymäpäiviään. Sisarukset Mia ja Aya Lundsten ovat suvun neljäs kasvattaja-sukupolvi ja Geijesin kolmas. Jo ennen Geijesiä 1800-luvulla heidän isoäitinsä vanhemmat kasvattivat valkoisia pystykoiria ja olivat Kennelklubin jäseniä. Aya ja Mia ovat eläneet kerryn- ja vehnäterriereiden kanssa käytännössä koko elämänsä 60-luvulta lähtien.

Mia, Aya ja heidän isoveljensä Tetti kasvoivat lapsuutensa Auvaisbergin kartanossa Kaarinassa. Koirat ovat aina olleet tärkeitä koko perheelle: niin isovanhemmille, vanhemmille, sisaruksille kuin heidän lapsilleenkin. Heillä on paljon hyviä muistoja ja tarinoita Geijes-kennelin historiasta, koirista, ihmisistä ja tapahtumista.

Miaa ja Ayaa hymyilyttää, kun he kertovat lapsuudenkotinsa ensimmäisestä koirasta, vehnäterrieri Corasta (Geijes Wheaten Crecora s. 1966) ja ensimmäisestä kerrynterrieristä, Gabbenista (Geijes Gaspar s. 1973). Aya oli vuoden ikäinen, kun Cora tuli perheeseen.

Mia, isovelji Tetti sekä perheen ensimmäinen koira Cora.

- Vehnäterrieri Coralle puettiin nukenvaatteita päälle ja häntä työnnettiin rattaissa. Cora kävi meidän kanssamme myös partioleireillä. Sillä oli kotona kaverina mustavalkoinen japanilainen tanssihiiremme ja jossakin vaiheessa kaksi marsua.
- Cora sai seurakseen Gabben-kerryn. Se puolestaan kantoi tavaroita suussaan ja toi mm. ruokaostoksia kaupasta kotiin. Gabben oli myös hyvä uimahyppääjä. Taitoa tarvittiin, sillä veneilimme paljon jo siihen aikaan. Snoopy-marsu oli Gabbeninkin hyvä kaveri.
- Kummankin koiran kanssa kävimme koiranäyttelyissä. Alussa äitimme Anita esitti koirat kehässä, mutta myös me aloitimme jo hyvin nuorena koirien esittämisen.

Mia muistelee kuinka kotona heidän äitinsä trimmasi vapaa-aikalaan kaiken rotuisia koiria, kun he olivat lapsia. Mia sai jo hyvin nuorena auttaa joko pitämällä koirasta kiinni tai nyppimällä ja leikkaamalla toisen puolen koirasta. Äiti-Anita piti myös trimmauskursseja, joilla Mia oli mukana auttamassa.

Geijes-perhe oli näyttelyissä runsaslukuisena mukana, tässä Artukaisten kentällä Turussa. Vasemmalta alkaen isoäiti Eva Corander, työtöt Mia ja Aya Lundsten, takana äiti Anita Lundsten, edessä Cora-vehnä. Oikean teltan edessä isoäidin serkku Brita Mortensen, veli Tetti sekä isoäidin kennellyttö Monika Possauner.

Ensikosketus terriereihin isoäidin kennelissä

Sisaret saivat myöhemmin lisää omia koiria. Mian ja Ayan kosketus kerryihin ja vehniin sekä mäyräkoiriin alkoi kuitenkin jo isoäidin (Eva Corander 1900-1980) eli Momin luona Kauniaisissa.

- Opimme Momialta todella paljon koirista. Kävimme lapsena hänen luonaan varsinkin kesäisin, pyhinä sekä koulujen loma-aikoina. Vietimme paljon aikaa hänen ja ison koiralauman kanssa. Viihdyimme koirien kanssa leikkien ja niitä hoitaen. Puutarha oli meille erityisen mieluinen paikka, vielä nykyäänkin mieleen muistuu kauniita muistoja Momin puutarhasta ison pihapuun alta. Nukkumaan mentäessä kilpailimme siitä, minkä koiran onnistuimme saamaan omaan sänkyymme.

Geijesin perustaja Eva Corander vuonna 1975 kerrynterriereiden Geijes Dark Azure Allisonin ja Geijes Dark Azure Beckyn sekä vehnäterrieri Fairway Keeperin kanssa. Kuva: Museiverket/HBL:s arkiv

Perheen ensimmäinen kerry, postinkantaja Gabben.

- Osallistuimme monipuolisesti koirien hoitoon: nypimme korvia, pesimme ja harjasimme sekä opimme trimmaamaan. Olimme läsnä myös astutuksissa ja synnytyksissä jo hyvin pieninä, se oli luonnollista. Tuolloin 60- ja 70-luvuilla ei vielä ollut teollisesti tuotettuja koiranruokia, vaan kaikki tehtiin itse. Keitimme mm. naudan keuhkoja, jotka paisuivat valtavasti kattilassa. Kannoimme näitä isoja koiranruokakattiloita, mikä kävi ihan fyysisestikin voimille. Onneksi pidimme puuhailusta koirien kanssa. Tällä tavalla tutustuimme Momin kenneltyttöihin, joihin pidämme edelleen yhteyttä. Näin jälkeenpäin miettimme, miten kaikki kenneltytöt löysivät sinne, ei niitä meille vain ilmesty, naurahtavat Aya ja Mia.

- Momi kasvatti alussa airedalenterriereitä ja lyhytkarvaisia mäyräkoiria. 50-luvun loppupuolella hän hankki itselleen ensimmäisen Dusty-kerrynterrierinartun, Inkbottle August Stardustin. Ensimmäinen kerry, jonka minä elämästäni muistan on juuri Geijesin kantanarttu Dusty, kertoo Mia. Minulle oli selvää jo lapsena, ennen kuin Gabben tuli meille, että kerryt ovat minun rotuni, Mia kertoo.

Anita (o.s. Corander) Lundsten (sisarusten äiti, synt. 1924) oli kehäsihteerinä koiranäyttelyssä 1950-luvun alussa. Kuva: Suomen Kennelsäätiön Koiramuseo

- Momi haki kauan toista rotua, joka sopisi ulkonäön suhteen yhteen kerryjen kanssa, ja näin hän tutustui vehniin. Hän kävi Cruftsin koiranäyttelyssä, jossa tapasi mm. Maureen Holmesin Irlannista. 60-luvun alussa Momi sitten toi Irlannista Suomeen myös ensimmäiset vehnäterrierit: narttu Holmenocks Hepburnin ja uros Crecora Crepellon. Ne olivat samalla Pohjoismaiden ensimmäiset vehnäterrierit. Suomen ensimmäiset vehnäpennut

syntyivät tästä yhdistelmästä Geijes-kenneliin vuonna 1965. Lapsuutemme Cora oli myös näiden kantavehniä jälkeläinen kolmannesta pentueesta, jatkaa Aya.

- Äitimme Anita sai parikymppisenä kesätyöpaikastaan Ruotsissa ensimmäisen ihan oman koiransa vanhalta konsultilta vuonna 1946. Se oli punainen lyhytkarvainen mäyräkoira. Momi ihastui tähän pieneen kaveriin ja sai inspiraation mäyräkoirien kasvattamiseen juuri tästä äidin kotiin tuomasta Rappesta. Momi kasvatti mäyräkoiria 1980-luvulle asti.

- Äitimme auttoi paljon Momia kennelin hoitamisessa. Hän oli nuorena myös töissä Kennelklubissa. Siellä hänen tehtävänään oli kirjoittaa sukutauluja. Ne tehtiin siihen aikaan käsin, koska ei ollut kirjoituskoneita eikä tietokoneita. Hän toimi myös kehäsihteerinä koiranäyttelyissä.

Kennelin perustaja Eva Corander oli edelläkävijä koirapiireissä

Sisarusten Momi, Eva Corander, Geijes-kennelin perustaja oli edelläkävijä kasvattajana ja koirapiireissä. Hänellä oli laajat verkostot ympäri maailmaa ja paljon ystäviä monen rodun, ja tietenkin kerry- ja vehnäterrierikasvattajien, parissa. Sisarilla on tallessa useita satoja kirjeitä hänen ystäviltyään, jotka kasvattivat eri rotuja. Hän eli aikana, jolloin koiramaailmassa tapahtui paljon.

Aya, Mia ja Geijes Gaspar istuvat karsinassa 622 Messukeskuksen näyttelyssä marraskuussa 1975. Gaspar sai tanskalaiselta tuomarilta Alex Krasilnikoffilta sertifikaatin, CACIBin ja oli rotunsa paras 2. Koko päivä piti viettää näyttelyssä, näin näyttelykävijöillä oli mahdollisuus tutustua eri rotuihin.

- Momi oli mm. Suomen Terrierijärjestön perustajajäsen ja aktiivi. Häntä voi kiittää siitä, että Terrierijärjestön toiminta käynnistettiin Suomessa vuonna 1960. Hän oli myös perustamassa Kerry- ja vehnäterrierikerhoa v. 1975. Momi oli aktiivinen myös airedale- ja mäyräkoirakerhoissa. Kennelliitto palkitsi hänet kultaisella ansiomerkillä ensimmäisenä naisena Suomessa. Hän sai lukuisia muitakin ansiomerkkejä. Momi toimi lisäksi Irlannin "Irish Soft-coated Wheaten Terrier Club of Ireland"-klubin varapresidenttinä. Tässä samassa tehtävässä Aya toimi myöhemmin useamman vuoden ajan.

- Aikanaan kaikki tieto siitä, mitä muut kasvattajat tekivät koirien kanssa, liikkui kirjeiden tai puhelimen välityksellä. Ilman yhteydenpitoa muihin ei pystynyt saamaan tietoa edes siitä, ketkä kasvattivat samoja rotuja kuin Geijesissä tai mitä yhdistelmiä eri kasvattajat käyttivät, oliko koirat terveitä jne. Oli erittäin tärkeitä luoda suhteita, vaikka niiden muodostamiseen meni hyvinkin vuosia.

- Momi painotti meille nuorina, että koirayhdistelmiä miettiesämme, meidän on osattava ulkoa kerryjen ja vehniä sukutaulut ja yhdistettävä tähän oma tietämyksemme, jonka olemme saaneet verkostojen kautta. Näin opimme oman ihanteemme koiralinjoista, jatkaa Mia.

Mia ja Aya olivat kenneltyttöinä Englannissa ja Saksassa

Mia oli 70-luvulla parina kesänä kenneltyttönä Englannissa Momin kasvattajaystävien luona mm. Rownhams ja Underbridge-kennelissä. Hän tutustui Englannissa moniin muihinkin kerrykasvattajiin.

- Matkat lisäsivät paljon tietämystäni kerryistä ja niiden kasvatuksesta sekä monipuolistivat osaamistani ja laajensivat verkostoja. Siihen aikaan ei ollut myöskään kovin tavallista lähteä ulkomaille kenneltytöksi. Nuorelle tytölle nämä matkat toivat motivaatiota kasvatuustyöhön.

Aya lähti Saksaan kenneltytöksi, koska Momi oli myynyt viimeisestä vehnäpentueestaan kaksi pentua Saksaan.

- Muistan, kun Margret ja Gerhard tulivat hakemaan pentuja Kauniaisista ja äiti kysyi, voisinko päästä kesäksi töihin heidän kenneliinsä. Niinpä lähdin Saksaan, kertoo Aya. Tuolla ja seuraavan kesän matkalla oli oma merkityksensä sille, että vehnäterrierit päätyivät luonnollisesti minun kasvatettavakseni Geijes-kennelissä. Kennel Wheaten Rebelsillä oli sama päämäärä rodun suhteen kuin Momilla, ja kenneltyttönä olo vahvisti käsitystäni siitä, miten haluaisin kasvattaa vehniä. Kesätyö kennelissä avasi myös silmäni jalostuskoirien valitsemisesta: ajattelin jo silloin, ettei geenipohjaa saa kaventaa ja ettei kaikki kasvattajat voi käyttää samoja koiria jalostukseen. Halusin nimenomaan kunnioittaa vanhoja kasvattajia ja rodun kotimaata Irlantia.

Momin kuoleman jälkeen Geijes-kennel siirtyi sisarille

Vuonna 1980 Eva Corander kuoli yllättäen. Hän eli täysillä loppuun asti. Sisaret eivät olleet ehtineet ajatellakaan, miten kennelin

Mia Lundsten kasvattaa kerrynterriereitä. Hänellä on kotona kaksi narttua ja yksi uros. Luonnossa liikkuminen on heille tärkeintä. Mia harrastaa myös agilityä ja aviomies Markus Brenner harrastaa koirien kanssa tokoa. Mia on aktiivinen Border Agility Teamsissä. Kesäisin koko lauma purjehtii yhdessä. Viimeisin pentue syntyi kesäkuussa 2022.

kanssa toimitaan hänen jälkeensä. Mia asui tuohon aikaan Momin kanssa lähes vuoden muutettuaan Helsinkiin. Evalta jäi vanha omakotitalo, neljä aikuista koiraa (kaksi mäyräkoiraa ja kaksi kerryntarttua) sekä luovutusikäisiä vehnäterrierin pentuja. Lisäksi hänellä oli yksi sijoituksessa oleva mäyräkoiranarttu ja yksi kerryntarttu.

- Tästä alkoi meidän työme kasvattajina. Oli itsestään selvää, että kumpaakin rotua – kerrynterriereitä ja vehnänterriereitä – kasvatetaan jatkossakin Geijes-kennelissä.

- Olimme kiinnostuneita myös mäyräkoirien kasvattamisesta. Ehdimme teettää yhden mäyräkoirapentueen, mutta valitettavasti siihen syntyi vain urospentuja.

- Voisi luulla, että meidän oli helppo jatkaa kennelin toimintaa. Oli kuitenkin astuttava suuriin saappaisiin, jotta voisimme jatkaa Geijes-kennelin hyvää mainetta parhaalla mahdollisella tavalla.

Kaksi sisarta - kaksi erilaista elämää.

Mia kasvattaa kerryjä Espoossa ja Aya vehniä Paraisilla. He ovat kasvaneet samaan arvomaailmaan.

- Isoäidin ajoista alkaen olemme halunneet, että kennelimme tunnetaan vastuullisuudesta ja rotujen maineesta, sanovat sisarukset.

- Olen yrittänyt viedä kerryä rotuna eteenpäin monipuolisena perhe- ja harrastuskoirana mahdollisimman järkevillä jalostusvalinnoilla. Kasvatuustyössä terveyden ja luonteen lisäksi on otettava huomioon myös rodun historia. Näyttelytulokset osoittavat vain sen, miten hyvin koira ulkoisesti vastaa rotumääritelmää aina

Aya Lundsten kasvattaa vehnänterriereitä. Hän liikkuu omien vehniensä kanssa luonnossa. Koirat ovat elämässä mukana kaikkialla. Aya harrastaa pienimuotoisesti myös noseworkia, sekä koirakaveritoimintaa oman työn kautta, toimii aktiivisena Paraisilla paikallisessa koirakerhossa Par-Hau ry:ssä. Sijoitusnarttu Indy sai Ayan sylissä olevat neljä pentua maaliskuussa 2023.

kunakin tuomarin mielestä. Tittelit eivät periydy jälkeläisille, mutta koiran näyttelyarvosteluista voi olla hyötyä, varsinkin jos ei ole mahdollista nähdä koiraa, Mia toteaa.

Erilaiset testit ja tutkimukset antavat nykyään arvokasta apua jalostukseen. Samalla pitää osata punnita tulokset järjellä. Joskus pitää tehdä vaikeitakin jalostusvalintoja, jotta rotu olisi vielä olemassa tuleville sukupolville. Nartun ja uroksen valinnan pitää täyttää niin monta kriteeriä, että valinta toisinaan vie luovan ajattelun uusille raiteille. Usein jo sopivien uroskoirien löytäminen on erittäin vaikeaa, jatkaa Mia.

Ragge (C.I.B. FIN & SE & DK & EE MVA EUV-97 KBHV-97 V-98 Geijes Rising Riff) oli luonteeltaan väsyttämätön näyttelytähdi. Hänen huippuvuotensa olivat 1995-1999. Ennen tuomari Rainer Vuorisen BIS-kehää aina valpas Ragge oli yli tunnin lenkillä lumisessa Jyväskylässä.

- Nykyään puhutaan paljon siitä, että rotukoirat ovat hyvin sairaita ja mietitään rotujen risteytyksiä, kun geenipohjat ovat liian suppeita. Rotuja täytyy rakentaa mahdollisimman leveällä jalostuspohjalla, että tulevaisuudessakin on rotukoiria. Näin ollen samasta pentueesta ei voi jatkaa kuin vain muutamalla yhdistelmällä. Oman kasvatustyöni osalta harmittaa, etten ole käyttänyt tiettyjä vehnäterriereitä jalostukseen jonkun pienen vian vuoksi, täydentää Aya.

- Trimmaamme kumpikin kasvattimme koko niiden eliniän, jos omistaja haluaa. Pöydän äärellä on oiva mahdollisuus tutustua kasvatteihin ja nähdä, miten ne kehittyvät sekä olemmeko tehneet oikeita jalostusvalintoja.

Suomen Terrierijärjestön erikoisnäyttelyssä 2017 oli tuomarina Jennifer Kealy Irlannista (oik.). Näyttelyyn osallistui 13 Geijes-vehnää 43:sta. Se oli Ayan henkilökohtainen ennätys ja ikimuistoinen tapahtuma, jossa palkittiin ROP Geijes Finnilä Finsk ja VSP Geijes Hegesippus. Kuvaaja: Paula Häkkinen.

Kasvattajana onnistumista voi mitata monella tavalla

Mialle rakkaus kerryihin rotuna on suurin energianlähde. Kiitolliset Geijes-kerryjen omistajat sekä lukuisat muut kerrykasvattajat ympäri maailmaa antavat motivaatiota kasvatustyöhön. Ilman heitä ei olisi menestystarinoita, pitkiä näyttelymatkamuuistoja, hikisiä yhteistreenejä, jännittäviä kisoja, yhteisiä lenkkejä eikä kauan odotettuja synnytyksiä. Lisäksi matkalle on mahtunut paljon onnenkyyneleitä, mutta myös sitä, mitä jokaiseen elämään kuuluu: surua ja epätoivoa.

- En ole ajatellut, että minusta tulisi suuri kasvattaja. Työni takia mainostoimistoyrittäjänä minulla ei olisi ollut aikaa, joten pentueiden välissä on välillä ollut montakin vuotta. En astuta narttua, jos pennuille ei ole valmiiksi tiedossa muutamaa kotia. Ymmärsin heti kasvatustyön alussa, että helppoa tämä ei tule olemaan ja että kannattaa pitää jalat tukevasti maassa, pää kylmänä – olla rohkeaa ja valmis tekemään kovasti töitä.

- Olen saanut kokea paljon onnistumisen ja ilon hetkiä. Onnistumisia voi mitata niin monella tavalla. Hieno onnistuminen on esimerkiksi se, että koko pentue saavuttaa yli 13 vuoden iän tai kun kasvatteja voi lainata junior handlereille ja olla täysin luottavainen siitä, että koirat käyttäytyvät hyvin. Onnistumisen hetkiä olen saanut nauttia myös agilyssä. Jo se, että rotu tunnustetaan ja rodun maine on hyvä, on saavutus. Melkein uskomaton onnistuminen oli myös Lyran (Geijes Jewel of The Sky) syntyminen 4.12.2020. Se oli ainoa pentu, joka syntyi 24 vuoden säilössä olleen pakastesperman tuloksena ja jonka sukutaulussa on isoäitimme ensimmäinen kerry, joka oli syntynyt v. 1958!

Sairauden kääntäminen kaikille voitoksi

Asiat eivät aina mene niin kuin pitäisi: Ayan pentulaatikossa syntyi pienisilmäisyyttä eli mikroftalmiaa sairastava pentue. Hän otti yhteyttä Helsingin yliopiston professori Hannes Lohen ryhmään, joka löysi näiden pentujen avulla näköhäiriöitä vehnille aiheuttavan virheen RBP4-geenissä. Projekti kesti 7 vuotta. Nykyisin kaikkialla maailmassa voi testata, kantaako vehnäterrieri tätä perinnöllistä geenivirhettä. Samalla löytyi uudenlainen periytymistapa, joka voi selittää monenlaisia kehityshäiriöitä myös ihmisillä. Saamme olla kiitollisia Ayan vastuullisuudesta ja omatoimisuudesta, että geenivirhe löytyi ja sitä lähdettiin tutkimaan.

- Pieni ylpeys kieltämättä tuntuu, että olen voinut vaikuttaa virheen löytymiseen. En voisi myydä – tai edes antaa ilmaiseksi – pentua, jos tiedossani jonkun geenitestin tuloksen perusteella olisi, että yhdistelmästä voisi syntyä sairas koira. Koiran terveys ja luonne tyypin lisäksi ovat aina tärkeintä minulle kasvatuksessa, lisää Aya.

Koiranäyttelyissä oli vetovoimaa

90-luvulla Mia piti monta vuotta näyttelykoulutusta tutuille koirille. Suurin osa koulutuksessa olleista koirista oli Geijes-vehniä ja -kerryjä. Sillä tavalla hän myös näki hyvin kasvatustyönsä tuloksia.

- En voi kieltää, etteikö Geijes-kerryjen näyttelymenestys ole ollut suurta ja etteikö meillä ole ollut ihania, ikimuistoisia hetkiä näyttelyissä. Jo ensimmäisestä pentueesta sekä uros Geijes Part One että sen sisko Geijes Pick Me Up voittivat Best In Show'n erikoisnäyttelyissä. Kaikista merkityksellisimpiä menestyksiä ovat olleet juuri rodun erikoisnäyttelyiden voitot, joita on useita sekä Suomessa että Ruotsissa. Useamman kerran pentuesisarukset ovat voittaneet koko potin.

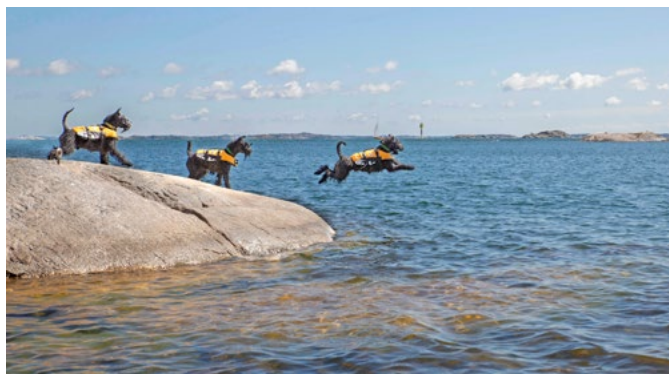
- Kun on iso määrä kanssakilpailijoita ja tuomareina toimii rodun pitkän linjan asiantuntijoita, on mahdollisuus verrata omia kasvatteja muihin koiriin. Terrierijärjestön päänäyttelyn BIS-voitot kuuluvat myös niihin hetkiin, joita ei koskaan unohda. Ikimuistoista

oli, kun uros Geijes Rising Riff oli BIS kaksi vuotta peräkkäin. Myös ryhmävoitot Messukeskuksen Voittaja-näyttelyissä ovat olleet juhlavia hetkiä, kun ison kehän parrasvaloissa saa juosta oman kasvattinsa kanssa. Hyviä muistoja on niin paljon, ettei kaikkia voi enää muistaa, kertoo Mia.

Aya sanoo, että hänkin alussa kävi enemmän näyttelyissä, koska halusi näyttää, että irlantilaisia vehniä vielä oli olemassa.

- Nykyisin käyn harvoin, koska jatkuva alkuperäisen rotutyypin puolustaminen erityyppisten vehniä muotivirtauksien joukossa on raskasta. Odotan milloin tuomarit avaavat silmänsä ja alkavat tukea rodun alkuperää. En ymmärrä miksi se on niin vaikea asia. Teen nykyisin mieluummin muita asioita rodun eteen ja kasvattien omistajien kanssa. Tunnen kuitenkin ylpeyttä siitä, että olen tuonut irlantilaisen vehnän takaisin maailmankartalle Suomessa.

Kerryjen iloisuus, ketteryys ja sporttisuus on niin hurmaavaa. Kuvaaja: Merja Hulkko

Geijes-kasvattajaluokkia alhaalta ylös aikajärjestyksessä vv. 1993, 2005 ja 2017. Tyyppi on pysynyt samana, koirat Ayan ensimmäisestä pentueesta voisivat hyvin olla tämän päivän kasvattajaluokassa. Alhaalla oikealla Geijes Kilmore, jonka moni muistaa.

Mian miehellä Markuksella sydän palaa kerryjen puolesta, mikä on suuri onni ja valtava apu ja tuki kaikissa tilanteissa Mialle. Heillä on yleensä asunut kolme kerryä, joskus neljä, mutta purjeveneessä oli silloin jo ahdasta. Kaikki koirat ovat aina asuneet heillä elämänsä loppuun asti.

- Ehkä olen näin jälkikäteen jopa kiitollinen, koska löysin toisen ihanan koiraharrastuksen vuonna 2009 – agilityn! Samalla sain mahdollisuuden pohtia ja tutkia vielä tarkemmin kerryjen perusluonnetta ja kerryjen mielentiloja eri tilanteissa. Agilityn kautta olen oppinut tuntemaan myös muita rotuja sekä niiden kasvattajia.

- Pidän tärkeänä, että voin kannustaa uusia pennunottajia aloittamaan erilaisia harrastuksia, joista itsellenikin on kokemusta. Kiitettävän moni harrastaa jotain säännöllisesti, mikä mielestäni on hyvä asia aktiiviselle rodulle. Geijes-kerryjä on nähty agilityn lisäksi mm. tokossa, rallytokossa, noseworkissa, koiratanssissa, hooperissa, etsinnässä ja jäljestämisessä sekä paimentamisessa jne.

- Suurin osa koiran elämästä on kuitenkin tavallista arjen viettämistä perheenjäsenenä oman perheensä kanssa. Monelle kasvattajille, rodusta riippumatta, yksi vaikeimmista asioista on löytää ne oikeat kodit. Miltei aina olen siinä onnistunut vallan hyvin, jatkaa Mia.

Tavoitteena säilyttää alkuperäinen irlantilainen vehnäterrieri

Ayalla oli yksi kerry ja kaksi vehnää muuttaessaan pois lapsuudenkodista. Käytännössä hän aloitti vehniä kasvattamisen puhtaalta pöydältä uuden kantanartun kanssa.

- Kantanarttu oli Geijes-uroksen ja Irlannin tuontinartun jälkeläinen, joten isoäidin linja ei katkenut. Tänäpäin tämä narttu on 8. sukupolvessa omissa kasvateissani, ja Suomen ensimmäiset vehnät löytyvät 13. sukupolvesta, joten tahti on ollut maltillinen. Jokainen yhdistelmä on ajateltu rodun jatkamiseksi.

Aya oli alkuun Suomessa ainoa alkuperäisen Irish Soft-Coated Wheaten Terrierin kasvattaja. Koska jalostusmateriaalia ei ollut ja Suomen tiukat tuontirajoitukset vaikeuttivat koirien maahan-tuontia, hän toi koiria pennunkyselijoille, jotka ymmärsivät rodun

Ensimmäinen BIS-kasvattajaryhmävoitto kaikkien rotujen näyttelyssä v. 2009. Ryhmässä neljä hyvin voitokasta narttua: Geijes Crystal Shine, Geijes Artful Eye, Geijes Zentara's Pearl ja Geijes Compass Rose. Kaikki nartut harrastivat myös agilityä ja kolme niistä kilpaili korkeimmassa tasoluokassa. Kuvaaja: Marika Karlsson.

Geijes-kerryjä on nähty monissa harrastuksissa

Kaikissa menestystarinoissa on myös toinen puoli. Mia menetti kohtaan kateuden takia kiinnostuksensa koiranäyttelyihin ja täytti elämänsä uusilla iloa tuottavilla asioilla.

Kaksi oiraa perheenjäsenenä samaan aikaan on Ayalle sopiva määrä. Ne ovat myös hänen parhaimmat ystävänsä. Kuvassa vas. Geijes Finnla Fink ja oik. Geijes Yngsdale.

Ayan pojat Jockum ja Didrik vuonna 1997. "En ole pojilleni tyrkyttänyt pentua. He tietävät, miten iso vastuu on koiranpidossa. Mutta heidän luonaan on parhaat hoitopaikat, mitä voi ikinä toivoa. Tulevaisuudesta minulla on pieni usko, että jatkaja voisi löytyä, mutta aika näyttää, olihan Momikin 43-vuotias, kun perusti Kennel Geijesin", sanoo Aya.

tilanteen. Tämä mahdollisti sen, että hän sai rakentaa uutta jalostuspohjaa. Samalla hän sai valtavan tuen aivan tavallisilta koiranomistajilta.

- Ilman heitä en olisi varmaankaan jaksanut tehdä tätä matkaa. Jotkut heistä teettivät tärkeitä pentueita koirillaan eivätkä linjat olisi jatkuneet ilman heitä.
- En ole koskaan käyttänyt jalostukseen turkiltaan muita kuin irlantilaisyyppejä ja -linjaisia vehniä, ja olen ollut hyvin uskollinen FCI:n rotumääritelmälle, jossa sanotaan selkeästi, että kiilloton, paksu, laadultaan villava tai pumpulimainen turkki on hylkäävä virhe. Minusta on myös ollut todella mielenkiintoista kaivaa itse esille koiria, joista muut eivät ole olleet kiinnostuneita.
- Meitä samanhenkisiä Irish Soft-Coated Wheaten Terrierin kasvattajia oli eri maissa ja löysimme toisemme. Puhelinlaskut olivat valtavia, kun mietimme yhdessä rodun tulevaisuutta esimerkiksi Kennel Holmenocksin Maureen Holmesin kanssa tuntikaupalla. Järjestimme myös kasvattajatapaamisia, joissa tutustuimme eri maiden vehniin. Kenneltyttövuosien sekä näiden Irlannissa ja muissa Euroopan maissa järjestettyjen tapaamisten ansiosta olen nähnyt todellakin suuren osan koirista, jotka ovat omien jalostuskoirieni takana.
- Olen joutunut olemaan erittäin vahva ja tietoinen rodusta, että olen uskaltanut kovan arvostelun alla tehdä asioita toisin kuin Suomessa enemmistönä olevat vehnänkasvattajat. Alkuperäinen irlantilainen vehnä on saanut kuulla vuosien varrella paljon asia-

tonta arvostelua. Sen rinnalla on koko ajan kehitetty "uusien" vehnäterrierityyppisiä, kertoo Aya haasteistaan. Mottoni onkin ollut: Gör det som är rätt inte det som är enkelt!

- Olen ajoittanut pentujen hoitamisen työni takia lomiini. Pojistani oli suunnaton apu heidän asuessa kotona. Olen ikikiittollinen myös kaikille sijoituskodeille, jotka ovat hoitaneet pentuja kotonaan tai auttaneet minua, ja onpa minulla myös yksi kenneltyttö. Pentujen kasvatus ei olisi onnistunut ilman heitä. Olen saanut myös ihania sydänystäviä vuosien varrella.

Hienoja kokemuksia ja kunniatehtäviä

Mia on ollut kolme kertaa kutsuttuna Yhdysvaltoihin arvostelemaan kerryjä epävirallisissa näyttelyissä tai -luokissa. Vuonna 2014 hän sai ensimmäisenä suomalaisena kunnian arvostella Ruotsin kerryjen erikoisnäyttelyyn, Kerryspecialenin, joka Ruotsissa on epävirallinen näyttely. Tuomariksi kutsutaan aina kokeneita kerrykasvattajia. Mialla oli arvosteltavana 34 kerryä. Hän kertoi, että näyttelyn ehdoton kohokohta oli, kun kuusi kasvattajaryhmää, yhteensä 18 kerryä, astui kehään yhtä aikaa.

Aya on arvostellut vehniä epävirallisissa erikoisnäyttelyissä Ruotsissa ja Tšekissä. Hän toimi muutaman vuoden "Irish Soft-Coated Wheaten Terrier Club of Ireland"-klubin varapresidenttinä. Kotona Paraisilla hän on aktiivi paikallisen koiraharrastusyhdistyksen, Par-Haun, toiminnassa ja sen kunniajäsen. Hän on saanut tunnustusta myös Varsinais-Suomen kennelpiiriltä, joka on palkinnut hänet ansiomerkeillä.

Lyra (Geijes Jewel of The Sky) on perinyt valppaan katseensa isältään.

Rustylla (Geijes Yngsdale) oli oikea terrieri-ilme, niinkuin vehnillä kuuluu olla.

80-vuotta täyttävä Geijes! Aya, Anita-äiti ja Mia Lundsten kesällä 2023.

Geijes' 80th Anniversary 30 September 2023

Geijes
80

MIA LUNDSTEN

+358 50 512 1955, mia.lundsten@alligator.fi

AYA LUNDSTEN

+358 50 543 8928, geijes@gmail.com